

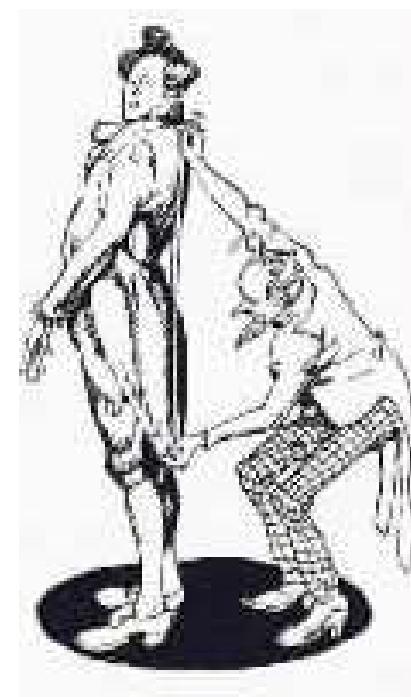
החייט הרמאו

הלקוחות שלו. הדבר נחשב כגניבת בעיניו החיטאים. צירבין גם נקט במחירים מוגזמים, גבויים יותר מאשר של חיטאים אחרים, שלקוחותיהם לפעםם לא שילמו להם כלל. אבל צירבין ידוע היה כייט טוב מאוד.

הבדים שהכין ישבו תמיד טוב על הלקוחות ונתן להם מראה מכובד. لكن אנדים עשירים באו תמיד לצירבין. זה גרם לו לעלות את המחירים שלו יותר ויותר. נוסף על כך הוא הוריד שאריות גדולות כל פעם כרך שהלקוחות הצטרכו לחתולו כל פעם יותר בד לעבודה. יום אחד בא לצירבין אדם בעל מראה מכובד. איתו בא גם משרת שהביא חתיכת בד יפה. "אדוני האומן" אמר האיש "שמעתי כי אתה בעל מלאכה טוב ולכן החלטתי לבדוק האם כרך הדבר. הנה לפניך בד יקר מיווא מפלנדסיה, וממנו הייתי רוצה שתתפוך מעיל לפני האופנה החדשה. אני זקוק למעיל כזה ועוד שלושה ימים."

צירבין קד קידה עמוקה ובמלחים מחמיאות הבטיח שיימול במיוחד כדי לתפוך

כשאנשי בראשלאו נסעו דרך הרי ריסנגבירגה, הם עברו דרך העיר לנדהוט השוכנת ממש על הגבול בו מתחילה ריסנגבירגה להתרומם. מכאן אפשר היה גם לראות פסגה מושלתת גבוהה. בעיר עצמה היו בעלי מלאכה מסוימים וביניהם חיטאים רבים מדי. ובזמן שמרביתם עבדו קשה לפרנסתם, היה אחד, בשם צירבין, שהתעשר בקלות. זה הרגיז מאוד את החיטאים האחרים, שידעו כי הוא משתמש למטרות שלו בשאריות בדים של

בעצמו אינו יודע, אך יתכן מאד שבקרוב ייווצר קשר ביניהם.

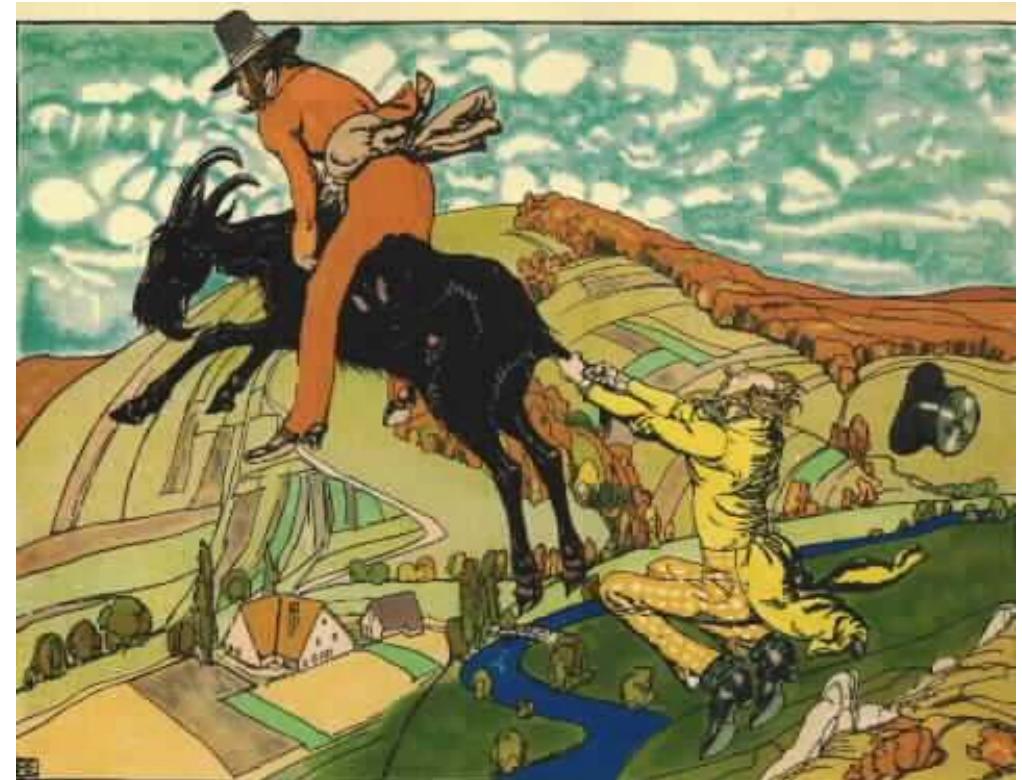
מרוצה מכך חזר החית לשובתו. בצד שני של הגבול היה לצירבין ל��וח שמןנו כבר זמן רב לא שמע, ושעדין חיבר היה לו כסף כלשהו. הוא אمنם כתוב לו תזכורת אך לא קיבל כל תשובה. لكن يوم אחד הוא החליט לנסוע לשם עצמו. הדרך הובילה מעבר הר ריסנגבירגה. באותו זמן עברו רק הלכי רגל מעתים בדרכו זו, ובוודאי שלא רוכב על סוס. لكن הופתע החית כאשר פתאום הופיע איש אוכף על תיש. והאיש לבוש היה במעיל אדום בדיק צזה כמו צירבין עשה לפני זמן קצר ללקוח הזר. וכשהאיש התחיל לדבר הכיר צירבין גם את קולו. רק שפניו של האיש נראו פראים. החית התחיל לחושש. הוא רצה, אחרי ברכה רגילה להמשיך בדרךו. אך הרוכב אמר "לא אדוני החית עכשו נמשיך את הדרך בלבד. התישב-נא מאחוריו, התיש די ארוך לך". החית אמר שהוא יעדיף להמשיך ברגל, אך הרוכב איים עליו שם לא יעלה

מעיל מהסוג הטוב ביותר מהבד היקר. תוק שמחה גדולה הוא לך מידות, ציר על דף ניר, חישב וחישב, אך בסוף הודיע כי חתיכת הבד לא تسפיק והוא זקוק לעוד שני אמות בדמי שהמעיל יהיה מושלם. הלקוח ידע כבר מראש. שהבד שהביא מספיק למעיל ואפילו לפחות שתי אמות שאריות צrüכות להיוותר אחרי התפירה וכן אמר לאומן שעליו לעשות מעיל מחתיכת הבד זהה ולא להשתמש ביותר בד מאשר נחוץ באמת. החית המפוחד הבטיח שיעשה כמיטב יכולתו. אחרי התפירה נשארו לו עוד שלוש אמות בד אדום, נהדר. כאשר בא המשרת כדי לקבל את המעיל, החית לא החזיר לו את השאריות, אלא הסתר אותן בבית המלאכה. נוסף על כך הוא הוציא חשבון גבוה שעבור לפחות בחצי את המקובל עבור עבודה מהסוג הזה.

למשרת היה מספיק כסף כדי לשלם את החשבון והוא יצא מבית המלאכה עם המעיל האום היפה. כאשר החית שאל האם בעליו יזדקק עוד פעם לשירותו, ענה המשרת שהוא

שבסוף הוא גלש מהתיש ונפל על הדרך מלאת אבניים, כשפניו וידיו מלאות דם.

מזמין של המעיל האדום לא היה אחר מאשר רוביツאל בעצמו שרצה כך להעניש את החיט הנבזה. והדבר אמן עזר. מאז צירבין שירת את הלקוחות שלו בנאמנות וביושר, וכאשר קיבל עבודה מעלה יכולתו מסר אותה גם לחיטאים אחרים. ביניים הכספי שקיבל עבור המעיל האדום נעלם מהקופה, וצירבין לא הופתע בכך כי הבין שככל המעשה היה תעלול של רוביツאל.

מיד על התיש, הוא ישבור לו את המפרקת, והוא גנב ורמאי ומגיע לו עמוד תליה עבר גניבת השאריות. והחשבון המנופח הוא פשוט לא יותר קטן. בלית ברירה החלטת החיט לעלות על התיש. ועכשו התחיל הרוכב בדהירה מעל תעלות וסלעים. ללא אוכף החיט קיבל מכות אiomות בכל קפיצה, עד